

man ved, hvor stærkt det er kritiseret, at den nuværende Generaldirektør havde saa stor Magt og Myndighed, som han har, er det et meget stort Spørgsmaal, om det er hensigtsmæssigt, at han faar endnu yderligere Magt. Men dette Spørgsmaal vil naturligvis blive taget op indenfor Udvalget og sikkert grundigt drøftet.

Der er i Udvalgsbetænkningen peget paa en Række Spørgsmaal, som har overordentlig stor Betydning, og naar den højtærede Minister sagde, at de skulde afgøres af Ministeren, skulde man tro, at denne Sag var i gode Hænder, idet ingen i denne Sal nærer Tvivl om, at Ministeren med Nidkærlighed og Aarvaagenhed vil paase, at alt i saa Henseende foregaar saa retfærdigt som muligt. Men uden at krænke Ministeren tør man vel nok sige, at det for en meget stor Del vil blive Generaldirektøren, der bliver den afgørende, og vi er sikkert alle enige om, at Troen paa Generaldirektørens Ufejlbarehed er ikke saa stor som Tilliden til Ministeren. Derfor kan det være noget farligt at henvise saa mange Sager til administrativ Afgørelse, selv om jeg maa erkende, at det selvfølgelig paa den anden Side er umuligt at træffe Lovbestemmelser angaaende hver enkelt lille Sag.

Det Arbejde, som det nedsatte Udvalg har udført, har høstet Anerkendelse fra mange Sider, og jeg skal villigt erkende, at der er gjort et stort og oplysende Arbejde indenfor dette Udvalg. Men dette, at man erkender det store Arbejde, som er udført, er ikke ensbetydende med, at man mener, at alle de Henstillinger og Indstillinger, der er foretagne af Udvalget, er gode. Udvalget har sikkert peget i den rigtige Retning, naar det siger, at Omsvøbsdepartementet indenfor Statsbanerne er for stort, og at f. Eks. Rapportskriveriet og den dermed forbundne Ulejlighed er alt for kolossal. Man er vist fra alle Sider enig om, at Tilstanden efterhaanden har udviklet sig dertil, at selv den mindste Sag skal rapporteres til de forskellige Myndigheder, og derfor skal der et meget stort Personale til paa Kontorerne for at udarbejde Resultaterne statistisk. Statistik er god, men det er dog et Spørgsmaal, om den ikke undertiden kan betales for dyrt. Naar der i Funktionærenes Erklæring fremføres f. Eks. et lille Tilfælde om, hvorledes en Genstand til et halvt hundrede Øre, der er bortkommet, efterlyses over det hele Land, og at der udveksles en Masse Skrivelser, men at Resultatet i Regelen bliver, at denne lille, bortkomne Genstand ikke findes, er det at drive det for vidt. Selvfølgelig maa der

være Orden i Sagerne, det er givet; men det kan ogsaa drives for vidt; saa at den Ting, man eftersøger, ikke nær har den Værdi som Omkostningerne. Som sagt, paa Rapportvæsenets Omraade kan der sikkert spares betydeligt.

Derimod er det ikke sikkert, at Udvalget har Ret, naar det for at opnaa Besparelser henviser til, at man i større Grad end nu skal anvende Ekstraarbejdere i Stedet for fast ansat Personale, i Sædeleshed naar man erindrer, at Statsbanerne for Tiden spekulerer i billig Arbejdskraft. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at omtale, at man overfor Ekstraarbejdere byder betydeligt mindre i Løn, end de private Arbejdsgivere gør, og hvis dette System skulde udvides endnu mere, hvis man, efterhaanden som der bliver Plads ledig, ved at en Del af de faste Funktionærer afgaar, skulde anvende Ekstraarbejdere, tror jeg, det vilde være meget uheldigt. Da jeg sidst omtalte denne Sag, udtalte den højtærede Minister, at denne Sag maatte hvile til senere, idet der snart vilde blive fremsat et Lovforslag om Statsbanernes Styrelse. Jeg var ikke den Gang klar over, at disse to Ting egentlig havde nogen Forbindelse med hinanden, idet jeg mente, at man kunde lønne disse Ekstraarbejdere paa samme Maade, som de private Arbejdsgivere gør. Men ved at se dette Lovforslag er jeg kommet til Klarhed over denne Forbindelse, idet man foreslaar, at Generaldirektøren skal lønnes med 18,000 Kr., foruden at der stilles 30,000 Kr. til Raadighed for Ministeren at anvende efter Forgodtbefindende. Det er det gamle Princip, at man skal spare nedad for at faa tilstrækkeligt til at give opad. Hvorvidt det er nødvendigt at ofre en stor Løn til Generaldirektøren, skal jeg ikke her komme ind paa. Det er som Forsvar herfor anført, at det var nødvendigt, at man betalte godt, hvis man vilde være sikker paa at faa en nogenlunde habil Leder af denne store Institution, og det er temmelig sikkert ogsaa rigtigt. Men hvis Forholdet er det, at for at faa gode Ledere maa de lønnes godt, er det saa ikke naturligt, at man følger denne Praksis overalt og siger, at for at faa gode Folk knyttet til Statsbaneinstitutionen er det nødvendigt, at man lønner nogenlunde forsvarligt. Generaldirektøren har i sin Erklæring udtalt, at man af Funktionærene sjælden kan vente noget Initiativ, der skal et stort overordnet Personale til, for at det ikke skal blive for bekosteligt. Jeg spørger: Med hvilken Ret kræver man stort Initiativ af de Folk, man lønner med